

Huvilistele räägiti rallikrossist

Kunstnik Liive Koppel tutvustab oma loomingut

KEAT – laager: Ohutu liikluse põhitõed

Muusikakoolis õppijad esinesid pille tutvustaval kontserdil

Algklasside preemiaekskursioon: „Kutsu ootab käsklust“

Postikaru

Võru I Põhikooli ajaleht – www.vip.edu.ee – Mai 2012

Kukruse tuhamäel, taamal Ida-Viru maastik

Ida-Virumaad avastamas

5.-9. klasside preemiareis viis meid tänavu Ida-Virumaale. Esimene peatus tehti Kukrusel, kus ronisime tuhamäe otsa. Kukruse on koht, kus hakati Eestis esimesena põlevkivi kaevandama. Tuhamägi koosneb koksist – põlevkivi töötlemisjääkidest. Õpetaja Heli, kes lapsepõlves Kiviõlis elas, rääkis, et praeguseks on tuhamäed traktoritega madalamaks lükatud. Sellele vaatamata andis järsust trepist üles ronida ja mäe otsast avanes ümbrusele ilus vaade. Meile räägiti, et ümberkaudsete põldude all on tühjad käigud – seal, kust põlevkivi on välja kaevandatud. Edasi sõitsime mere äärde. Ontika pankrannik on Rootsist Ölandi saarelt algava ja Venemaal Ladoga järve kandis lõppeva üle 1100 km pikkuse kuulsa Balti klindi kõige kõrgem osa, mis kulgeb Sakalt Toilani. Selle keskmine kõrgus on üle 50 m, Ontika lähistel saavutab see maksimumi – 56 m. Kahjuks oli vaateplatvorm varisemisohu tõttu suletud, kuid trepi algusest saime ikka vaadata erinevaid kivimite kihte ja nägime ka Eesti kõrgeimat, 30,5 meetri kõrgust Valaste juga. Meri oli sini-sinine,

hiljem oli üheks viktoriiniküsimuseks ka, et mitut tooni sinist võis sealst kõrgelt vaadates meres eristada. Muidugi ei olnud sellele ühest vastust, õpetajad olid leidnud seitse, aga erinevaid toone võis seal laiguti tõesti märgata. Ilmselt sõltub see sügavusest.

Toila Oru pargi lasi rajada üks Vene ärimees, kes sinna endale suvituskoha üles ehitas. Hiljem sai sellest Eesti esimese presidendi Konstanti Pätsi suveresidents. Park on hästi suur ja erinevaid puid pidi seal kasvama 258 liiki. Pargi sissepääsu juures olid suured graniidist karukujud. Pärnaalleel olid puud hästi muhklikud – aednik oli neid tahtlikult vigastanud, et need selliseks kasvaks. Ringi jalutades nägime Hõbeallika koobast, lauluväljakut ja Nõiametsa tehiskoobast. Vaateplatvormilt sai taaskord merevaadet nautida ja pilte teha. Lauluväljaku juures oli suur kiik, mille peal natuke kiikuda saime. Pärast pargiretke sõime ära oma lõunaleivad ning sõitsime objektile nr 7. Õpetaja Heli rääkis, et just sellisele aadressile saadeti nõukogude ajal kõik saadetised, sest nime

Sündmused

06.06-31.08.2012 – suvevaheaeg

03.09.2012 – tagasi kooli!

Selles numbris:

- ✓ **Preemiareisid**
- ✓ **KEAT-projekt**
- ✓ **Rene retk 2012**
- ✓ **Algklasside üritused**
- ✓ **Maikuu üritused pildis**
- ✓ **Jürijooks 2012**

Sillamäe sai linn alles 1957. aastal. Kuni Eesti taasiseseisvumiseni oli Sillamäe täiesti kinnine linn, sest siin toodeti nõukogude ajal aatomipommi loomiseks vajalikku uraani ja see kõik oli äärmiselt salastatud. Õpetaja Heli meenutas, kuidas nad vanematega poodidesse tahtsid minna ning kuigi auto jäeti linnapiirist väljapoole, veetsid nad päris mitu tundi politseijaoskonnas ja tema isal tuli pikki seletuskirju kirjutada, sest lubadeta ei tohtinud linna keegi minna. Praegu on Sillamäe „Värskete meretuulte linn“ – selline on linna tunnuslause. Sirgetes ridades paiknevad tänavatel kordatehtud Stalini-aegsed majad, mis on ehitatud vangide poolt nendele haritud spetsialistidele, kes siia kogu Nõukogudemaalt sõjatööstuse arendamiseks elama koliti. Eestlasi on Sillamäe elanikkonnast umbes 4%. Sillamäe on sadamalinn.

Järgneb lk 2

Postikaru

Postikaru soovib

Võru I Põhikool

kõigile oma

Seminari 1

lugejatele toredat

65608 VÕRU

suvevaheajaga!

Telefon:

7821234

E-post:

kool@vip.edu.ee

Veebileht:

www.vip.edu.ee

Fotod: Ülle Tamm

Ida-Virumaad avastamas

Algus lk 1

Jõhvis saime tunnijagu vaba aega poeskäiguks ning siis suundusime Kuremäe kloostrisse, kus üks nunn meile ringkäigu tegi. Ta tutvustas meile kloostrikompleksi ja selle ajalugu ning rääkis sellest, millega sealsed 150 elanikku päevast päeva tegelevad. Näiteks kasvatavad nad kogu oma toidu põldudel ja lautades ise, rääkimata paljude lillepeenarde korrashoiust ja tavapärastest majapidamistöödest. Nende päev algab kell 6 hommikul esimese palvusega. Enim jäi selle õe (nii nad end ise nimetavad) jutust meelde mõte, et me ei tohiks kiirustada hukka mõistma ja pilkama seda, millest me aru ei saa, pigem tuleks sel juhul rahulikult kõrvalt vaadata ja asjas selgusele jõuda. Veel saime teada, et ristida lastakse end selle pärast, et öelda lahti kõigest kurjast. Käisime kirikus ja mitmes kabelis, nägime ümmargusi ja väga kõrgeid puuriitasid ning ühte kloostrikujulist mesilastaru, milles ka mesilased sees pidid elama. Kloostri lähedal on püha allikas, mille veel arvatakse olevat ravitsevad omadused – seda võetakse kaasa joogiveeks ning seal on ka spetsiaalne kümbluskoht, kuhu end tervendada tahtvad inimesed sisse kasta saavad.

Tagasiteel pidime vastama viktoriiniküsimustele päeval nähtu ja kuuldu kohta. Viktoriini võitis Steven 5.b klassist, kes sai õpetaja Heliilt kloostrist ostetud ripatsiga võtmehoidja. Õpetaja ütles, et see on pühitsetud ja toob omanikule kindlasti õnne. Kõik me saime kirkast kevadpäevast uusi teadmisi ning energiat kiireteks kooliõpunädalateks.

Ketter Laurits, Maarja Sissas 9.a

1.-4. klasside preemiaekskursioon

Hommikul tulime kooli tund aega hiljem kui tavaliselt. Sõitsime Rāpinasse, et külastada sealset paberivabrikut. Kohale jõudnud, manööverdas bussijuht meid ühe hoovi peale, kus suure kuuri ees kõrgusid vanapaberikuhjad. Tuli giid, kes alustas oma juttu sellest, et neil kasutataksegi toorainena ainult Eestist kogutud vanapaberit. Meie õpetajad meenutasid, et kui nemad koolis käisid, olid õpilastel vanapaberikogumise võistlused. Käidi majast majja ja koguti vanad ajalehed ning muu paberkraam kokku ning tariti koolimajja, kus see üle kaaluti ning klass oma punktid kirja sai. Auhinnaraha eest mindi ekskursioonile või tehti muud põnevat. Tänapäeval on meil spetsiaalsed paberkonteinerid, kuhu oma vanapaberi panna saame, kahjuks viskavad inimesed neisse ka kõike muud. Giid rääkis, et sorteerimisel on paberi hulgast leitud salle ja muid rõivaid ning igat sorti kilesid, mõnikord ka rahatähti. Ruumis sees viis üks masin paberi sorteerimismasinasse ning kui kõik kõrvaline eraldatud, purustajasse. Meile näidati ka umbes tennisepallisuurusi purustatud 25-krooniste nutsakaid – osa Eesti kroonidest purustatigi Rāpinas. Purustatud paber segatakse suurte „mikserite“ abil veega ühtlaseks pudruks ning siis valatakse ühe lindi peale, millel liigub kuivatamisele. Seal olid hästi suured rullid, mille vahelt läbi liikudes saadud uus paber siledaks pressitakse ning ära kuivab. Liini lõpus olid suured kartongirullid – pakkematerjal moodustabki suure osa Rāpina paberivabriku toodangust. Valmistoodangu ruumis nägime veel kaarte, kontori- ja kunstitarbeid, aga toodetakse ka pakkepaberit ja valget paberit, mida lõigatakse parajateks lehtedeks vastavalt tellija soovile. Saime sealt ka asju kaasa osta ning veel võisime endale käe peale lüüa templi, millel oli kirjas „Rāpina, hea kodu koht“. Veel jäi mulle sellest külastusest meelde, et kui ümber töödeldakse 1100 kg vanapaberit, jääb meie metsadesse 17 puud kasvama.

Järgneb lk 3

Ajalootund teatris

Reedel, 13.aprillil käisime Tartus Vanemuise teatris vaatamas etendust „Aja lugu muusikas“. See oli nagu ajalootund, kus räägiti ühest perioodist – klassitsismist. Tunni algust ei kuulutanud mitte koolikell, vaid sümfooniaorkester mängis ühe pala. Orkestrit juhatas Tarmo Leinatamm. Siis tuli lavale Hannes Võrno, kes oli õpetaja. Tal olid jalas Napoleoni-aegsed püksid ja kannustega pikad saapad. Käes keerutas ta parukat ja kurtis, et ei taha seda üldse pähe panna, kuigi tol ajal, millest juttu, kõik mehed seda kandsid.

Siis näidati pilte ja räägiti tolle aja ehitistest ja rõivastest. Meelde jäi, et daamid olid talvel pidevalt külmetunud ja kõhisid hirmsasti, sest õhukesed kohevad kleidid ei kaitsnud kuigivõrd külma eest. Meeste pintsakutel on tänapäevalgi varrukatel nõõbid. Need lasi kuubedele õmmelda kuulus väejuht Napoleon seetõttu, et maamehed, kelle ta armeesse värbas, kippusid varrukaga nina pühkima. Taskurätte neil ei olnud ja kombes jätsid soovida. Nii õmmeldigi kuuevarrukatele nõõbid, tänapäevaks on need varruka alumisele küljele nihkunud. Veel meeldis mulle see koht, kus räägiti, milliseid teateid daamid lehvikuga edasi annavad: kui lehvik on lahti, tähendab see, et daam on suhtlemisest huvitatud, kui kinni, siis ei ole üldse mitte, ja kui poolkinni, siis midagi vahepealset. Sel perioodil leiutati giljotiin. Kui seda ühel linnaväljakul katsetama hakati, küsiti pealtvaatajatelt, kas on vabatahtlikke. Kaks meest tahtsid uut masinat proovida ja ilma nad oma peadest jäidki.

Etenduse lõpuosas mängis jälle orkester ja meile räägiti kolmest tolle aja kuulsast heliloojast. Need olid Haydn, Mozart ja Beethoven. Mozart külastas ka Tartut. Uuesti jooksis ka pildiprogramm – nagu tunni lõpus ikka, tehti räägitust kokkuvõte. Mulle see „tund“ meeldis.

Aveli Sadonski 4.kl

Nõiapidu

30. aprillil kogunesid algklassid Paju koolimaja õue peale nõiatrallile. Paljud meist olid ka kostüümid selga pannud ja luuadki liikumisvahendiks kaasa võtnud. Mina ja teised näiteringi lapsed esitasime kõigepealt lasteraamatukogu Tähesaalis teemakohase näidendi „Nõsperi Nõnn“. Näitlejad jõudsid õuele parajasti selleks ajaks, kui öeldi, et katsume nüüd nõidade tantsumuusikaga „päris nõiad“ välja meelitada. Ja sealt nad seelikute lehvides kohale lendasidki! Lähemalt uurides selgus, et need olid 9.a klassi neiud Ketter, Maarja ja Lii. Kõigepealt õppisime nende juhendamisel nõialoitsu ja seejärel lugesid nõiad ette õuna mürgitamise retsepti. Seejärel lubasid nad meile kõigile „mürgitatud“ õuna jagada, mis pidi meid eriti viksideks ja viisakateks tegema ning hindedki pidid edaspidi väga head tulema. Aga korvis olid hoopis pirnid – ju oli neil mürgitamissõnades midagi sassi läinud! Aga head maitsesid need ikka. Siis mängisime nõianeitude juhendamisel „Lohesabajhti“, „Kivinõida“, „Kivikuju“ ja „Molekulide hüplemist“. Võistlus toimus selle peale, kes jõuab seitsmepenikoormasaabastega kõige kiiremini joosta. Need olid ikka päris suured ja rasked saapad, mis väiksematel jalast üldse ära kippusid kaduma – väga naljakas oli. Peale mängu vihtusime tantsu: jenkat ja tibutantsu ja muidugi nõiatantsu luudadega. Samal ajal toimus nõiamissi poosetamine – kostüümides osalejatest tehti pilte. See oli lõbus üritus.

Aveli Sadonski 4.a

Algklasside matkamäng

Ka sel aastal mängisid algklassid jüripäeval matkamängu. Eelmistel aastatel oleme käinud Kubjal, seekord oli sihiks Roosisaar. Huvijuht jagas meile kätte lehed vihjetega, mille järgi tuli kontrollpunkte üles leida, ja peale neljandat tundi asusid klassid veerandtunniste vahedega teele. Esimeste juhiste järgi leidsime pargist üles kõlakoja. Sinna olid meile jäetud töölehed. Pidime leidma õiged vastusevariandid küsimustele, mis olid meie kodulinna kohta. Arutasime need 10 küsimust klassiga läbi ja liikusime edasi. Rannas ootas meid Marleen 8. klassist. Siin oli mäng kiiruse ja tähelepanelikkuse peale. Vastavalt sellele, kas Marleen näitas kadaka-, kuuse- või männiokska, tuli õigesti reageerida. Kes valesti tegi, kukkus mängust välja.

Edasi saime aru, et tuleb minna Roosisaare silla juurde. Hannabell 8. klassist tuletas seal meelde, mida teha prügiga, mis matka käigus tekib, ja tööleht, mille grupiga täitsime käis ka selle teema kohta. Roosisaarel Kuninga talu juures tuli tekstist peidetud puunimed välja otsida ja matka käigus neid puid ka loodusest näidata osata. Järgmises kontrollpunktis rääkisime rästikutest ja nastikutest ning Triin 7. klassist korraldas meile nende roomajate liikumist jäljendava mängu. Viimase kontrollpunkti pidime leidma selle järgi, et osa männijuuri on õhus – puu all on koobas. Seal käskis huvijuht meil metsa alt erinevaid taimi üles leida ja ette näidata. Paljudel läksid pohla- ja mustikavarred segamini ja üllatavalt raske oli üles leida tavalist nõgest – see oli veel väga väike. Kadakat me enne ei märganudki, kui seda meile näidati: ka see põõsas oli veel pisike. Meil olid retkele ka saiakesed kaasa võetud, tahtsime neid viimases kontrollpunktis sööma hakata, aga ei leidnud sobivat kohta istumiseks – märg oli. Nii kõndisime tagasi Kuninga talu juurde ja pidasime väikese pikniku.

Aveli Sadonski 4.kl

KEAT-projekt 8. klassides

Projekt „Kaitse end ja aita teist” on õpilastele suunatud ohutusala ne õpe koolides, mille eesmärgiks on anda turvalisuse õppekava alusel eluks vajalikke ohutusalasid teadmisi ja oskusi. Vastava eriala spetsialistid räägivad esmaabist, päästevaldkonnast, liiklusest, matkatarkustest ning sõltuvusainetest. Meie kool osales projektis juba kolmandat aastat. Tagasisides kirjutasid õpilased, mis neile loengutest tähtsaimana meelde jäi.

Esmaabi koolituse viis läbi Riina Paat Eesti Punase Risti Võrumaa Seltsist. Põhiteemadeks oli esmaabi olemus, traumadest hoidumine, tegutsemine õnnetuspaigal.

- Esmaabi on abi kannatanule kuni arsti saabumiseni. Kannatanu vastu tuleb olla lugupidav. Ei tohi anda oma hinnangut olukorrale. Tuleb olla ise rahulik ning püüda rahustada ka hädasolijat, talle ei tohi põhjustada lisavigastusi ega -valu. Autoavarii korral tohib ohvri autost välja tõsta ainult sel juhul, kui teda on vaja elustada või on plahvatusoht.
- Korduvalt rõhutati, et aidates ei tohi iseennast ohtu seada. Kui keegi saab elektrit, ei tohi talle uisapäisa appi tormata, siis on ühe asemel juba kaks ohvrit. Kindlasti tuleb vältida kokkupuudet teise inimese verrega.
- Sain teada, miks on just väikesed rästikud kõige mürgisemad – nad pole veel oma mürki saagi tapmiseks kasutanud.
- Eriti ohtlik on, kui mesilane või herilane nõelab pea piirkonda. Kui sa ei tea, kas oled allergiline, oleks sel juhul mõistlik minna kiirabisse. Meile räägiti juhtumist, kus inimene suri, sest ei saanud piisavalt kiiresti abi.
- Saime teada, kuidas käituda šokis inimesega, kuidas peatada verejooksusid, kuidas toimida luumurru korral, mida teha põletuste või külmumise puhul – ühesõnaga praktilisi teadmisi, kuidas õnnetusjuhtumite korral käituda. Õppisime ka haavade sidumist.

Päästealane koolitus hõlmas tule- ja veeohutust, käitumist lõhkekeha leiu puhul ning õpetas õigesti edastama õnnetusteadet häirekeskusele. Koolitajaks oli Lõuna-Eesti Päästekeskuse ennetustöö vanemspetsialist Triinu Õispuu.

- Väga mõtlemapanev oli video, kus näidati, kui kiiresti tulekahju tekib ning levib. Samuti see, kui raske on kustutada pannil põlema läinud rasva. Õppisime tuletekki õigesti kasutama.
- Läbi jää vajudes ei tohi rapsima hakata, vaid peab püüdma rahulikult kandvale pinnale saada ja ennast eemale veeretada. Jääle minnes võiksid kaasas olla jäänaasklid.
- Lõhkekeha leidmisel tuleb kohale kutsuda päästeamet. Mingil juhul ei tohi ühtegi kahtlast asja puutada. Meile räägiti lapsest, kes tõi süles mürsu koju, et vanaisa võiks selle vanarauaks viia. Õnneks see ei lõhkenud. Kahel poisil, kes lõhkekeha garaažis näppisid, nii hästi ei läinud – nad said väga tõsiseid vigastusi. Ühes videos sai metalliotsijaga töötanud mees surma, sest sattus lõhkekehale, mis plahvatas.

Matkatarkuste loengus rääkis Kaitseleidu Võrumaa maleva noorteinstruktor Eve Täht erinevatest matka liikidest (paadi-, kanuu-, suusa- ATV-, ratsa-, jalgratta- mägimatkad), marsruudi valimisest, ajagraafiku paikapanekust, matkagrupist. Matka edukaks kulgemiseks on tarvis mitmeid olulisi teadmisi- oskusi: kuidas varustust õigesti pakkida ja seda matka käigus hooldada, kuidas valida laagri- ja lõkkekohta, kuhu ja kuidas püstitada telk, mida teha, kui oled eksinud jm.

- Matkale minnes tuleb kindlasti teavitada koduseid matka marsruudist ning eeldatavast ajast, et teataks sind otsida, kui sa mingil põhjusel ei saa endast teada anda.
- Kaasa tuleks võtta vile: kui oled eksinud, saad endast selle abil märku anda, samuti peletab vile eemale metsloomi, kui nad väga

lähedale tulevad.

- Seljakotti pakitakse asjad süsteemi järgi – ei ole mõtet panna näiteks veepudelit päris põhja teiste asjade alla, et siis kõik välja tõsta, kui janu tuleb. Oluline on ka, et raskus õigesti jaotuks ja teravad asjad vastu selga ei hõõruks.
- Väga tähtis on valida õiged jalanõud, et need ei hõõruks, et jalad püsiksid kuivad ning tald peab olema piisavalt paks, et ei torgiks. Riietuda tuleb vastavalt aastaajale ning parim on kihiline rõivastus.
- Õppisime skaudimärke, millega saab teateid edastada, ning lõkketüüpe.

Lõuna Prefektuuri Võru Politseijaoskonna noorsoopolitseinik Inga Ploom käsitles oma loengus meelemürkide teemat. Räägiti erinevatest sõltuvusainetest, nende toimest ja mõjust organismile. Vaadati õppefilmi ning arutleti nähtu üle.

Järgneb lk 5!

Lektor - Triinu Õispuu

Lektor - Riina Paat

Loengutele järgnes laager Kirikumäel 22.-23. mail. Laagris käisid Tiina, Marleen, Hannabell, Carl Erik, Alvar ja Kaspar 8.a klassist ning Birgit ja Mari-Liis b klassist. Esimesel päeval korraliti kõigepealt üle esmaabi andmise põhitõed ning mängiti seejärel liiklusteemalist „Kuldvillaku“ mängu. Seejärel algasid rühmadevahelised võistlused. Oma teadmisi tuli proovile panna kõikides valdkondades: päästealal, liiklusest, esmaabi vallas, meelemürkidest ning elektri- ja raudteeohutusest. Traumapunktis tuli esitada kodutöö teemal „Kuidas ma õnnetuse ära hoidsin?“. Meie etteaste rääkis õigesti käitumisest lõhkekeha leiu puhul ning pääsesime sellega parimate hulka. Peale õhtusööki toimus väga lahe tuletõrjeolümpia, kus kuivaks jääda kellelgi ei õnnestunud, aga nalja ja naeru oli palju. Samas olid ka siin ülesanded eelkõige õpetlikud. Kuna juba nagunii märjad oldi, käidi selle ettevõtmise lõppedes ka järves ujumas ära. Edasi

Rene retk 2012

Rene retk on saanud nime Rene Rätsepa järgi, kelle idee oli korraldada koormusretk ka Võrumaa noorkotkastele ja kodutütardele. Seda peetakse üheks huvitavamaks, aga ka raskemaks noortele mõeldud koormusretkeks. Tänavu kevadel kapten Rene Rätsep ühelt järjekordselt eneseteostamise ürituselt enam ise tagasi ei tulnud ning tema mälestuseks kannab see retk nüüd tema nime. Võistlus toimus Ähijärvel 27.-28. aprillil. Võistkond pidi olema 4-liikmeline, meie omasse kuulusid vilistlased Taavi Heliste ja Kevin Lumi ning Kaspar Tiits ja Carl-Erik Tilgor 8.a klassist.

Kell 16.00 kogunesime staapi, kust meid viidi Ähijärve puhkekeskusesse. Ööbimiseks mõeldud suured sõduritelgid olid kolme rühma jaoks ühised. Meie telgis olid veel Kreutzwaldi ja Vastseliina rühmad. Pärast telkide püstitamist oli hetk vaba aega ja enne õhtusööki toimus loeng järgmise päeva hommikuse luure ja päeval toimuva võistluse korralduse asjus. Söök oli nagu laagris ikka koduselt hea. Õhtul käisime veel tähtsamaid nõuandeid kuulamas.

Kell oli umbes 23.00, kui pärast kütjatepaaride jagamist läksime teise rühma poisiga enneaegsele luurele. „Õige luure“ algas kell 03.00 ja lõppes 06.00. Seega osutus meie luuramine kõikide teiste telkkondade omadest varasemaks. Mina ja mu klassivend Kaspar olime ühes vahetuses telgi kütjad, seda kella 23.50-00.30-ni. Millegipärast kustus meie vahetuse ajal tuli telgi ahjus ja selle uuesti süütamine oli raske, aga saime hakkama. Enneaegne luure oli põnev. Kella 01.30-02.30-ni ei käinud me kordagi telgis. Mina ja Jürgen Kreutzwaldi koolist pidasime aru, kuidas jõuda valgusepiluga torni juurde, kust oleks olnud kogu ümbrusest hea ülevaade. Mina pakkusin end vabatahtlikuks, sest olin grupis kõige väiksem ja luuramises on varem ikka vedanud kah. Jõudnud umbes 10 meetri kaugusele tornist, nägin patrulli torni poole kõndimas. Õnneks olin ma postide taga pikali maas ja ta ei näinud mind. Napilt läks. Hiljem oma rühma kella kolmeseks luuramiseks üles äratades ajasin kogemata üles ka oma rühma õpetaja, kes ei saanud mitte millestki aru nagu mina isegi samal ajal. Kogu meie luureaeg oli täis jooksmist ja nalja. Vahepeal jooksis rühm kahte lehte laiali,

möödus õhtu laagrimelus ja kuigi südaöö paiku pidi öörahu algama, käisid korrapidajaõpetajad mõnesid häälekaid jutupaunikuid veel ka kella nelja paiku vaigistamas.

Pärast hommikusööki jagati laagrilised kaheks grupiks: ühed läksid Ahhaa Teaduskeskuse etendust vaatama ning teised järve äärde, kus päästeameti töötajad viisid läbi uppuja päästmise õppuse. Seejärel grupid vahetusid. Peale lõunasööki toimus lõpurivistus, kus tehti laagrist kokkuvõtteid ja jagati autasusid. Meie olime parimad traumapunktis, üldjärjestuses jäime seitsmendateks. Aga nagu meile kogu projekti jooksul rõhutati – need on teadmised, mida kontrollib Elu ise. Polegi tähtis, mis hinde saad, oluline on, et oskad õigesti käituda, kui ohtu satud ja suudad ka oma hättasattunud kaaslast abistada.

Tiina Kase 8.a

peitsime end pingi alla, kus olime ka varem eelluure ajal varjunud. Esialgu patrull meid kätte ei saanud, kuid lõpuks meid ikkagi tabati. Retkele pidime startima viimastena. Varustuse kontrollis oli meil kõik olemas ja karistuspunkte ei tulnud. KP1-s (kontrollpunkt) küsiti meilt kuuldekoode, mida teadsime laitmatult, kuid millegi tõttu saime paar miinuspunkti ikkagi. KP2 teemaks olid teemärgid, millega saime haledalt kaotuspunkte. PK1 (postkast) oli taimede tundmine, see läks ka hästi. KP3 oli esmaabi. Selle punkti ülesanded meile ei meeldinud. Teel 4-ndasse KP kukkusin niisutuskraavi vööni sisse, kuid ei katkestanud võistlust. 4KP oli asimuudiga liikumine, mille me läbisime, kuid mitte maksimumpunktidega. KP4 oli minu jaoks lisaks veel pükste vahetuse koht ja paaniline kaasvõistleja telefoni otsimise aeg. Telefon leiti lõpuks ikkagi taskust üles. Vahepeal jäid kaks liiget meie rühmast luurele vahele ja pidid andma elusid. Mööda metsi liikumine muutus hullemaks ning meil olid jalad kogu aeg märjad. KP5- s saime kõik nõutud militaarasjad leitud ja saime ka tühjale kõhule natuke leevendust paari võisaia näol. KP6 oli paintball-laskmine. Kuigi ma polnud seda varem kunagi teinud, sain üllataval kombel 15-st 13 märki maha. Sama õnnestus ka teistel võistkonna liikmetel, seega läks meil selles punktis hästi. KP6-st KP7-sse kõndisime läbi pika tee ning koos Kreutzwaldi rühmaga eksisime hullult ära ning sellega langesime esikolmikust välja. KP7-s tuli 5-sentimeetrine puujupp välja saagida, see läks kergelt ja hästi. KP8-s oli igasuguseid ülesandeid täis võistlusrada, kus oli tähtis kiirus, kuid minu põlv oli juba üpris valus kolmandast kontrollpunktist, seega aeglustasin tiimi, aga asi läks hästi. KP9 oli koonuslõkke püstitamine ja nõõri läbi põletamine, mille me läbisime kõige paremini. KP10 oli asimuudi määramine kohtade järgi vaatetornist, seal saime miinuspunkte. Olles vahepeal supelnud, jõudsime finišisse. Laagris saime süüa ja pöördusime koju natuke kurbadena, sest esikolmikusse me ei mahtunud – saime IV koha. Aga tegelikult oli laager ikkagi väga tore ning oma oskusi arendasime kindlasti edasi. Järgmisel aastal peame lihtsalt veel rohkem pingutama. Selles, et taas retkele läheme, ei ole kahtlustki.

Carl- Erik Tilgor Võru I PK noorkotkas

Põnev kohtumine kunstiklassis

„Kunstnikud kooli“ on Võru Linnagalerii korraldatud pilootprojekt, kus kunstnikud külastavad Võru maakonna koole, räägivad oma tegevusest ja loomingust ning tutvustavad õpilastele kunsti- ja kultuurielu üldiselt.

Meie kooli kunstihuvilised kohtusid selle projekti raames kunstnik Liive Koppeliga, kes sündis ja kasvas Võru lähedal Navi külas. Kunstiannet märkas tema isa ning lapsepõlvkodu pakkus ülesjoonistamiseks piisavalt ainet. Peale põhikooli lõpetamist proovis ta küll ema soovitusel kaubandustöötajaks õppima minna, kuid „õnneks“ ei saanud valitud kooli sisse ja astus aasta pärast Tartu Kujutava Kunsti Kooli, mille kunstnikuna lõpetas. Tema kursusel õppis mitmeid praegu mainekaid kunstnikke, näiteks Tiit Päsuke.

Kunstikooli järel töötas Liive Koppel lühikest aega meie koolis kunstiõpetajana, hiljem juhendas õpilaste kunstiõpinguid tunniväliselt Kreutzwaldi gümnaasiumis ning kunstistuudios Krisepto Võrus. Õpilaste juhendamisega on kunstnik tegelenud läbi elu, viimased 10 aastat Tartus, kus ta nüüd elab. Näitusi tema töödest on olnud mitmetes Euroopa maades ning erinevates paikades üle Eesti. Praegu saab Liive Koppeli maale vaadata Tartus Oskar Lutsu majamuuseumis.

Kunstnik rääkis, et enim meeldib talle teha maastikumaale ning natüürmorte, eriliselt südamelähedane on Võrumaa loodus oma veesilmadega. Saime näha printsipte mitmetest tema maalidest ning akvarelle. Viimaste kohta rõhutas kunstnik, et akvarelli jaoks peab paberit väga hoolikalt valima: erineval paberil käituvad värvid erinevalt.

Jõudsime pisut arutada inimese joonistamise põhitõdesid, seda et inimest tuleb kindlasti kujutada liikumises, et ei tekiks „pulkinimesi“. Pisut puudutasime ka valguse ja varju teemat ning juba oligi põnev kunstitund läbi.

Hea lugeja, kas Sina tead, et meie kooli tagumise trepikäigu tagaseinas on üleval kunstnik Liive Koppeli maastikumaal. Mina vaata kindlasti!

Esmaabipäev Sõmerpalu Põhikoolis

26. aprillil toimus Sõmerpalu Põhikoolis esmaabipäev. Meie koolist osalesid 5 õpilast koos õpetaja Heli Maasliebiga. Meile õpetati kiirabi kutsumist ja samuti tegime lihtsamaid sidemeid käele ning põlvele.

Esmaabi andmise eesmärgiks on tagada elusignaalide olemasolu kiirabi tulekuni. Vigastatud inimene või äkkhaigestunu vajab kohe abi. Igaüks meist võiks osata midagi teha vigastatu abistamiseks, sest abist ilmajätmine võib kannatanu seisundit oluliselt halvendada. Abi puudumine võib viia kannatanu hukkumiseni, sõltumata hiljem saavuvast professionaalsest abist.

Väga tähtis on teada, kuidas käituda tehes hädaabikutset 112. Me ei tohiks paanikasse sattuda, vaid tuleb rahulikult rääkida, mis juhtus?, mis seisundis on kannatanu?, kus juhtus?, millal juhtus?, kellega juhtus? õnnetus. Häirekeskusest tuleb küsida esmaabijuhiseid abistamiseks, ning kindlasti ei tohi katkestada kõnet enne, kui on selleks luba saadud.

Päev oli igati tore ning õpetlik. Kui õnnestub haige elu päästa, siis teevad õnn ja rahulolu esmaabi andja „elukutse“ maailma kaunimaks ametiks.

Annaliisa Siidra 7.a

Jüripäeva matkamäng meelitas lapsed metsa

Kevadine matkamäng jüripäeva tähistamiseks toimus meie koolis tänavu kaheteistkümnendat korda. Korraldajate eesmärgiks on viia lapsed kevadel loodusesse. See üritus on kui hüvastijätmine talvega, pakkudes õpilastele huvitavat ja vaheldusrikast tegevust. Igal aastal on jürijooks eelmisest veidi erinev ja võib-olla selles peitubki ürituse populaarsus kõikide osalejate, korraldajate ja nende abistajate hulgas. Üle aasta on kooli heaks koostööpartneriks olnud Võrumaa Kaitseliit, mille juures tegutsevad eriorganisatsioonid Kodutütred ja Noored Kotkad.

Matkamängus osalevad maakonna neljaliikmelised NK ning KT rühmad ja Võru I Põhikooli klasside kuueliikmelised rühmad. Seekord oli

osalejaid üle saja. Lisaks õpilastele olid metsas ka õpetajad, kes kontrollpunktides ülesannete täitmist juhendasid ning kontroll-lehti täitsid. Tänavusel üritusel pandi rõhk koostööle, meeskonnatööle. Metsas liiguti orienteerumiskaarti abil. Kontrollpunkte oli rajal kaksikümmend, ülesanded olid valitud väga erinevatest valdkondadest. Huvitavamaina toodi välja pimerada, vibu laskmine, õhupüssist laskmine. Olid veel mõtlemist ja tähelepanu vajavad harjutused. Iga ülesande lahendamiseks oli aega 3 minutit. Võimalikult hea tulemuse saamiseks oli oluline iga õpilase tegevus, parimateks osutusid aga rühmad, mille liikmed tegid koostööd. Parimaid võistkondi autasustati

rändkarikaga, kõik osalejad said diplomi. Paremusjärjestus NK ja KT seas kujunes järgnevalt: esimese koha sai Haanja rühm, teiseks tuli Võru Kreutzwaldi Gümnaasium ja kolmandaks Varstu kool.

Meie kooli 7.-9. klasside arvestuses saavutas esikoha 9.a, teiseks tuli 8.a ja kolmandale kohale 8.b klassi võistkond. 5.-6. klasside osas olid parimad 6. klassi õpilased, nende järel 5.a ja 5.b klassi võistkonnad. Suured tänud kaitseliitlastele ja tublidele Võru I Põhikooli õpetajatele, kes on alati üritusel osalenud abistajate rollis.

Heli Maaslieb Võru I Põhikooli õpetaja

1.-4. klasside preemiaekskursioon

Algus lk. 2

Piusa kordonis ootasid meid piirivalvurid. Meid jagati kaheks grupiks, meie kohtusime kõigepealt piirivalvekoera ja tema juhiga. Saime teada, et koeri on kordonis viis ja igal neist on oma juht, kes koera välja õpetab, tema eest hoolitseb ning temaga töötab. Nende koertega otsitakse metsa eksinud inimesi, aga püütakse ka kurikaelu, kes salaja üle piiri hiilivad. Koer oli väga armas, kuulekas ning tark. Peremees jagas talle igasuguseid käsklusi, mida ta täitis, kuigi oli näha, et tegelikult tahaks ta väga ringi joosta ja hüpelda. Koerajuht rääkis, et see koer on veel noor ning kuulekust harjutavad nad iga päev. Eriti põnev oli see osa, kus kutsu otsis üles kõik asjad, mille üks teine piirivalvur tema eest salaja metsa alla sambla sisse ära peitis: riidenutsu, puujupi ja isegi kirjaklambri. Siis grupid vahetusid ning läksime majja sisse. Nägime suuri ekraane, millelt piiritsooni jälgitakse ning siis toimus meil otsekui koolitund: istusime laudade taga ning meile räägiti piirivalvurite tööst. Nägime ka nende varustust: raadiosaatjat, binoklit, aga ka kuulivesti, püstolit ning automaati. Soovijad said ka kuulivestis või automaati käes hoides pilti teha. Piusal saime ettekujutuse sellest, milline on ühe piirivalvuri argipäev.

Tagasiteel tegime Lindora laadaplatsil piknikupeatuse ja oligi selleks korraks preemiareisil käidud. Järgmisel aastal püüan jälle hästi õppida, et saaks mingit põnevat paika avastama minna.

Aveli Sadonski 4.a

Nõiapidu: Seitse penikoormat ühe sammuga

Lohesabajaht

KEAT laager: Jälgi, et kõik kinnitused oleks õigesti!

Tuletõrjeolümpial pandi osavus proovile

Algklasside matkamäng: „Kas sina tunnud neid taimi“

„On siin kellegi kodu?“

„Mina olen piirivalvur“

Algklassidele esines näitering